

ELS DIES SENSE GLÒRIA

Núria Martínez / La màgia dels llibres

«Els dies sense glòria» arranca amb una escena a l'hospital, on la Glòria és ingressada després d'haver tingut un accident; l'Enric, el seu marit és al seu costat, assegut a la cadira que hi ha a la vora del llit. És la veu de l'Enric, en primera persona qui ens parla i ens explica com se sent i ens presenta a la seva família. Una veu en primera persona que retrobarem al llarg de la novel·la cada cop que sentim el flux de consciència dels personatges; personatges a qui, en el gros de l'obra, és un narrador en tercera persona qui ens els presenta i els representa. Aquesta barreja de narradors és un dels grans encerts de la Sílvia Alcàntara.

Dividida en set parts, cadascuna d'elles marcada per un temps, per uns anys. L'obra està escrita cronològicament des del 1930 al 2003 i encara que els capítols mantenen una continuïtat lineal de temps, però no així la narració que es valdrà d'analèpsies quant convingui, per ensenyar-nos retalls del passat dels protagonistes.

«Els dies sense glòria» és per sobre de tot novel·la creïble. Amb uns personatges molt ben delineats, amb problemes — pares malalts, fills conflictius, problemes familiars, el negoci que no acaba de rotllar; amb els seus alts i baixos, les seves penes i les seves alegries... —tan reals com els nostres, per això ens hi podem sentir identificats en més d'una ocasió, fent que sentim als personatges molt propers.

És també el viatge interior dels seus personatges: la Glòria, l'eix on pivota la història, una supervivent, una dona lluitadora que pateix i ens fa patir; un personatge complex, amb els seus àngels i els seus dimonis.

L'Enric, el seu marit, que tota la vida ha estat dividit entre dues persones: primer dels pares, després entre la dona i la mare, per acabar-ho estant entre la dona i la filla gran, l'Eva.

I la Miquela, mare de l'Enric, una dona de caràcter fort que té un paper decisiu a la primera meitat de la novel·la; a la segona meitat segueix molt present, tant pel record present que en té el seu fill com per la càrrega hereditària que l'hi deixa a la neta.

Tot i que el pes de la novel·la recau sobre tres dones, La Miquela, la Glòria i l'Eva ; «Els dies sense glòria» no ens parla només de dones, ens parla de persones; de tres generacions diferents, tres maneres de veure, concebre i viure la vida. I veurem també des de l'òptica d'en Ton, l'Enric i en Miquel. També sabrem com s'enfronten ells als problemes, veurem com pateixen pels seus, com estimen...

« Els dies sense glòria» ens fa un retrat fidedigne d'una generació, la representada per la Glòria, a la que el progrés fa abandonar el poble per anar a ciutat a la recerca d'un món millor. Una generació que va viure pendent de les necessitats dels altres: primer les dels pares, després les dels fills, sense temps pels mateixos.

Els deixen la vida al camp, a contra cort de la Miquela que no veu clar això de deixar Cal Noi Xic allà on ella havia estat tan feliç amb el seu Ton, però paradoxalment serà el camp el que els

permetrà tirar endavant i solucionar els seus problemes econòmics. I ens fa el retrat sociològic d'una època: el franquisme. Fent referència a la lluita clandestina o al fet que les dones haguessin de marxar a Londres per poder avortar. L'aparició dels primers electrodomèstics, les primeres televisions, dels supermercats i les grans superfícies comercials. La crisi, l'atur...

I per sobre de tot ens parla de sentiments: l'amor, la venjança, la confiança, la desconfiança les pors... Els tres personatges principals, a l'igual que els secundaris, es mouen empesos pels seus sentiments envers els altres; totes les accions i reaccions tenen com a base el que senten i pateixen els personatges.

La prosa neta, clara i moltes vegades dura de la Sílvia Alcàntara; el seu gran domini del llenguatge i de la narració, unes descripcions d'una gran plasticitat i molta força fa que «Els dies sense glòria» sigui una novel·la rodona.

« A la mestresa de cal Noi Xic, els ulls negats li van impedir de veure com un tronc, roent pel foc, s'esberlava entremig d'espetecs provocant una esllavissada.» (pàg. 131).